

FEKETE ANNA

Csak egy van

Magányos és beképzelt kislány voltam,
sokáig csak versekkel barátkoztam,
egyre csak becézgettem, rendezgettem őket,
hogy velem együtt nőjenek nagyra. Mert a jó vers
egyre szebb lesz – mondogatta nagyanya, aki a versekhez
nem sokat értett. Telente a pincéjében csak virághagymákat
őrizgetett, sárga, piros, lila barátnőket. A mondatait hagyta rám,

csak a mondatokat – Haza-csak-egy-van, megsegít-a-Jóisten –
mert télen halt meg, és a virághagymákról mindenki megfeledkezett.
Mire észbe kaptunk, az új lakó az összeset kisöpörte.

Beképzelt és magányos medikaként, az egyetlen hazából
a sokadikba jutva, csak a versek maradtak. A sárgák, a pirosak,
a lilák, a könnyűek és a halálosak. Ha a kitárt trópusi ég alatt
meg találnék halni, legalább nem jutnak örökös pincésírba.
Mi másban bízhatnék? Talpalatnyi föld helyett
végtelen július, végtelen augusztus – örökös haza.

Opus nigrum

Mert csontjainknak meg kelletik adni...
És mi megadjuk. Csúszkálva-araszolva a vég felé,

itthagyjuk magunkból a legközönyösebbet, a csontokat.
De mért a csontjainknak...? Miért a csontoknak kell
tanúskodni? Mert ellenállni csak a testek tudnak.
Egy koponyacsont – micsoda tréfa! –
tovább él, mint bármilyen gondolat.